

SOLI DEO GLORIA

EVANGÉLIUMI, KÖZÉLETI FOLYÓIRAT

KEGYELEM BEN GAZDAG, ÁLDOTT HÚSVÉTOT KÍVÁNUNK!

*„Isten! kit a bölcs lángesze fel nem ér, / Csak titkon érző lelke ohajtva sejt: /
Léted világít, mint az égő / Nap, de szemünk bele nem tekinthet.”*

Berzsenyi Dániel így fogalmazta meg Fohász című versében a hit csodáját, ajándékát és egyben a korlátait is. Ez az evangéliumi folyóirat a közösségi életünk színterén igyekszik megjeleníteni ezt a csodát, ezt az ajándékot, és természetesen a gyarló ember szép törekvéseit. Az ebben való osztozásra hívjuk a kedves olvasókat és a szerzőket egyaránt.

LEGYEN (?) OKOS AZ OTTHONOD!

„Még mindig butaotthonban lakik?” – érkezik szembe velem a harsány cím minap az egyik véleményoldal rovatából az interneten. Az írásra kattintva „okos” hűtőről és tükrőről, „intelligens” villanykörtéről és turmixgépről olvasni, nem felejtve a mobiltelefonról vezérelhető bojler és az alvási szokásainkból adatbázist építő franciaágyat. Csupa „hasznos” dolog, melyekről hallva, kételkedni kezdek: hogyan voltam képes élni eddig ezek nélkül...

Szórófölve az okos kütyük végtelennek tűnő tengerén, megismerkedek Alexával, aki még azt a terhet is levinné a vállamról, hogy megemeljem az okos telefont, és mindenféle kőkorszaki applikáción keresztül kelljen vezérelnem a szobai világítást. Nem, Alexa ezt nem engedi! Ő ugyanis egy intelligens asszisztens, akinek az a dolga, hogy figyelje minden kívánságomat, és a parancsaimnak megfelelően irányítja elektromos gépeimet a lakásban. Alexa az a fajta amazon, aki a cselédlány szerepét kívánja idővel betölteni otthonomban. A leírás szerint máris 7.000 képesség birtokában van (hogy melyek ezek, arról nem szól a cikk), amelyeket további tulajdonságokkal kívánna bővíteni a fejlesztők.

Elmélyedve az okos otthonok témakörében, arra jutok, hogy a kényelmünket szolgálni hivatott eszközök tárháza végtelen. Még mi magunk sem tudjuk, mi mindenre lesz igényünk hamarosan, de biztosak lehetünk abban, hogy

néhány éven belül letapossuk egymást egy-egy nyitási akció alkalmával az akciós okos távirányítóért vagy az intelligens biztonsági kameráért.

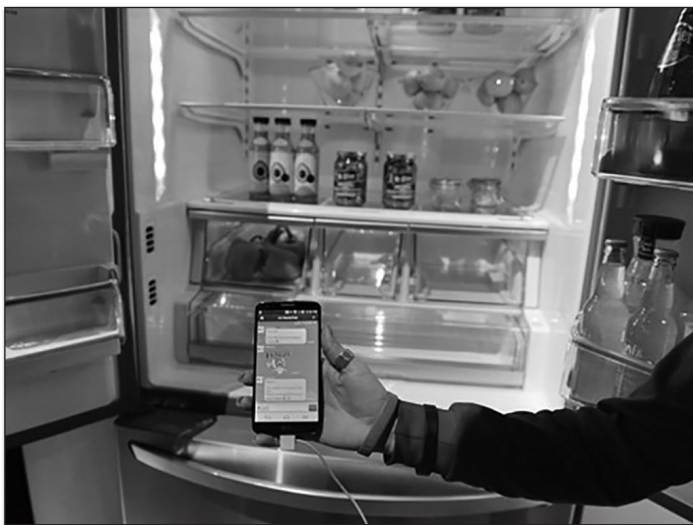
Aztán ha már azt hisszük, elég okos az otthonunk, újabb gerillakampányok győznek meg minket arról, hogy nem igazi lakás az olyan, amelyikben még kilincssel kell becsukni az ajtót, ahol nem jön ki önműködően a fogkrém a tubusból, és nem telik meg automatikusan a kád fürdővízzel, mire megittuk a reggeli kávé.

Ugye mindannyian tudjuk, hogy ezekre a luxuscikkekre hamarosan

égető szükségünk lesz? Gondoljunk csak bele a mára szinte testrészszerűvé fejlődött okos telefonunkra! Mára már teljesen elképzelhetetlen, mi több unalmas is lenne az életünk nélküle. Mi lenne, ha egyszer csak online tartalmak nélkül kellene élnünk az életünket?! Ha a közösségi kommunikáció helyett az idejét múlt verbális kommunikációt kellene használnunk ahhoz, hogy a kanapé másik végében ülő családtagunkkal érintkezésbe lépjünk. Mi lenne velünk Instagram, Facebook, internet és youtube nélkül?!

Nem vitás, a 21. század mérnökei csodálatosan ráéreztek az emberi gyarlóság pénzze tehető oldalára. A kényelmünkért ugyanis mindenre hajlandóak vagyunk. Vagy fordítva: egyre kevésbé vagyunk hajlandóak kilépni a komfortzónánkból. Csak arra vagyunk „vevők”, amit fekvé, pizsamában, néhány gombnyomással és néhány másodperc alatt el tudunk érni.

Ennek a versenynek viszont sosem lesz vége. Előbb utóbb a kertben növő fűszálak is vezérelhetőek lesznek, s ami nagyobb baj, igényünk is lesz rá. Mint ahogy máris bejelentkezett egy fejlesztő gárda arra, hogy az úrból, egy meteoritról lógasson

Már okos telefonról is vezérelhetjük a hűtőnket

le szállodát, létrehozva ezzel a világ első, nem földi alapra épülő felhőkarcolóját. Szinte biztos vagyok benne, hogy már évekkel az építkezés előtt eladják majd az épületben kialakítandó összes lakást és irodát, hónapokra előre elfognak majd a wellness belépők a fürdőbe, és jóval az étterem megnyitása előtt elfogy a pizstráng az étlapról.

Valahol ámulatba ejtő ez a fajta technikai fejlődés. Csodálatra méltó, mi mindent képes kigondolni az emberi agy, s látszólag semmi sem szabhat határt az innovációnak. Mielőtt azonban totálisan elájulnánk magunktól, tisztában kell lennünk azzal, hogy a ma csodája a holnap ócskavasa lesz. Amit tegnap még ámulattal bámult a világ, holnapra már csak egy lesajnálni való kacat lesz. S a technika fejlődésével nem a varázslat ereje múlik el, hanem az idő rövidül le. Emlékezzünk vissza, mekkora szenzáció volt a mobiltelefon megjelenése hazánkban. Alig telt el tíz év, és kijöttek az okos telefonok, Taigetoszra juttatva az addigi, nyomógombos kütyüket. Aztán alig telt el 3-4 év, és megjelentek az első applikációk. Ma pedig ott tartunk, hogy a gyártók évente dobják piacra az újabb és újabb okos mobilokat, s naponta jelennek meg új alkalmazások. Ettől a gyorsaságtól azonban nem az elégedettségünk, sokkal inkább a frusztrációnk lett erősebb, hogy a tegnapi már régi, az újra pedig még nincs pénzünk.

De akkor miért is jó, ha elhiszünk, igényünk van minderre? A válasz egyszerű: nem jó. Csak éppen nehéz kivonni magunkat a reklámok hatalma alól, amit az egyre pénzéhesebb informatikai

szektor zúdít ránk. S ha jobban belegondolunk, valójában semmi szükség sincs az okos hűtőre, amelyik szinte biztos, hogy nem azt az árucikket és nem olyan áron rendel meg, amit és ahogyan mi szeretnénk. Az indokolatlanul elhalványuló, és idegesítő színekre váltó intelligens világítás is csak bosszúságot okoz majd. A déli fényre becsukódó spaletta meghibásodásakor sem elég az asztalost kihívni, hanem a Szilícium-völgyből kell programozót vadászunk százezrekért. A humanoid robot garázdálkodását is nehezen toleráljuk majd

ményt. A közösségi háló helyett a való világban élhessük meg emberi kapcsolatainkat.

Vágnunk kell arra, hogy a tele- és tömegkommunikáció helyett a beszélgetés örömét élhessük át családtagjainkkal, szeretteinkkel. Hálát pedig annak a Tervezőnek adjunk, aki ezt a világot úgy teremtette tökéletesnek, hogy benne évezredek óta eltűri az emberi pusztítást.

Rá kell jönnünk arra, hogy az élet túlságosan rövid ahhoz, hogy múltó divatoknak szenteljük. Az örök, s ilyen formán hálát érdemlő állandóságba fektessük inkább

Felhőkarcoló az űrből

a lakásban, mihelyt harmadszor gurul rá a kutya farkára, és negyedszer veri le a virágcserepet takarításkor a párkányról.

Ugyanakkor ne higgyük, hogy a hiba a robotban van. A vétkesek mi vagyunk, akik időről időre elszakadunk a teremtett világtól. Attól a csodától, amelyhez ember még csupán hasonlót sem volt képes alkotni. Mind jobban hajszojzuk a kényelmet, annál inkább vágyunk idővel a természetességre. Arra, hogy a kiber tér helyett az otthon békessége adjon számunkra él-

erőnk, amely nem más, mint a Jóisten megtartó kegyelme. Életünket, mindennapjainkat merjük tehát Ő reá bízni!

Az előttünk álló húsvét azt a csodát hordozza magában, hogy az eltévelyedett ember bűnei megváltást nyertek. Sosem késő újrakezdeni létünket, és a megbánás tiszta talajára lépve kegyelmet lelni Istenben. Adjon a feltámadás hite mindannyiunknak erőt az újrakezéshez, és egy Istennek tetszőbb élethez!

Dr. Szilvay Balázs

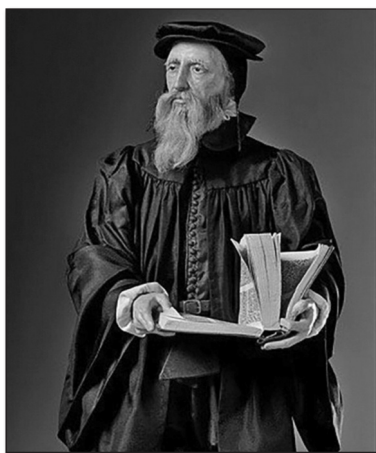
KÁLVIN JÁNOS HÚSVÉTI GONDOLATAIVAL

a Reformáció 500 éves évfordulójára is emlékezünk és tisztelgünk azok előtt, akik Krisztus népének figyelmét újra az evangélium felé fordították. A genfi reformátor, a református egyház tanítómestere egyike ezeknek. Az alábbiakban egyik húsvéti prédikációjából idézünk, amelyben forradalmi módon, kora férfidominanciájú társadalmában a húsvéti asszonyok – tanítványokat megszégyenítő – hűségére mutat rá. Ebben a húsvéti igehirdetésében, amit Máté 28 alapján tartott, a sírhoz kimenő, húsvét hajnali asszonyokat egyenesen „az egyház tanítónőinek” nevezte. Bizonyára nem kis megütközést keltett a büszke genfi polgároknak, a férfiközpontú hallgatóságban. Hallgassuk csak Kálvint! (B. Z.)

„Első pillantásra talán különösnek találjuk, hogy az Úr Jézus először az asszonyoknak, s nem a férfitanítványoknak jelent meg... Mi maradt meg abból, hogy három éven át közvetlenül Isten Fiának az iskolájába járhattak? Az ilyen hanyagság megérdemli a kemény fenytést, hiszen mindazt az ismeretet, amire korábban szert tettek, szinte lábbal taposták és eltemették a nehéz pillanatokban a férfitanítványok. De az Úr Jézus nem akarta őket kemény büntetéssel illetni, s hibájukat nagyon is enyhe, szelíd módon próbálta helyretenni.

Ezért hát a nőket, a húsvét hajnali asszonyokat tette tanítónőjükké... Ezzel mi mindnyájan figyelmeztetést kapunk, hogy az Istentől küldött bizonyosságtételt és bizonyosságtevőket fogadjuk el, még akkor is, ha a prédikáló személyek alacsonyabb rangban vannak, mint egykoron az asszonyok, esetleg senki sem veszi őket semmibe és közszájon forog a nevük, rossz a hírük.

Az ember itt is azt látja, milyen tiszte-

lettudóak voltak ezek az asszonyok a mi Urunk, Jézus Krisztus iránt, hiszen Őt Mesterüknek tekintették, jóllehet, halála miatt még bennük volt a riadalom. Ebből azt is feltételezhetjük, hogy Isten Igéjének a gyökerei megmaradtak bennük. Annak ellenére, hogy hitük gyenge volt,

mégis a sírnál az Úr Jézus Krisztust keresték... Ezért mennek illatos szereikkel a sírhoz. Nyilván kifogásolható a magatartásuk. De cselekedetük mégis kedves Isten előtt, csalódásukat is megérti, s azon igyekszik, hogy a helyes útra vezesse őket. Ezért, ha az Úr elfogadja cselekedeteinket, ezzel nem szabad abban tetszelegnünk, hogy az elfogadást mi érdemeltük ki. Nem, pontosan ellenkezőleg, tiszta jó-ságából fakad az, amikor Ő jónak mondja azt, ami értéktelen volt korábban...

Őt többé nem a sírban kell keresnünk, amint ezek az asszonyok tették. Gyengeségük-ből és tudatlanságukból tanul-nunk kell. Azaz: felfelé kell törekednünk, ahová Ő maga hívott és helyezt is minket. Megmutatta nekünk az odavezető utat és megmondta, hogy azért szerez tulajdont a meny-nyei Királyság-ban, hogy nekünk ott helyet és otthont teremtsen, ha Őt ott keressük hi-tünkkel”.

A genfi Szent Péter-katedrális, ahol Kálvin prédikált

*Idén kétszáz éve, 1817. március 2-án született Arany János Nagyszalontán. Ebből az alkalomból
Fiamnak című versével tisztelgünk a református költő emléke előtt.*

ARANY JÁNOS: FIAMNAK

*Hála Isten! este van megín'.
Mával is fogyott a földi kín.
Bent magános, árva gyertya ég:
Kívül leskelődik a sötét.
Ily soká, fiacskám, mért vagy ébren?
Vetve ágyad puha-melegen:
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.*

*Látod, én szegény költő vagyok:
Örökül hát nem sokat hagyok;
Legföljebb mocskotalan nevet:
A tömegnél hitvány érdemet.
Ártatlan szíved tavasz kertében
A vallást ezért öntözgetem.
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.*

*Mert szegénynek drága kincs a hit.
Túrni és remélni megtanít:
S néki, míg a sír rá nem lehell,
Mindig túrni és remélni kell!
Oh, ha bennem is, mint egykor, épen
Élne a hit, vigaszul nekem!...
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.*

*Majd ha játszótársaid közül
Munka hí el – úgy lehet, korán –
S idegennek szolgálász eszközül,
Ki talán szeret... de mostohán:
Balzsamúl a hit malasztja legyen
Az elrejtett néma könnyeken.
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.*

*Majd, ha látod, érzed a nyomort,
Melyet a becsület válla hord;
Megtíporva az erényt, az észet,
Míg a vétek irigységre kész
S a butának sorsa földi éden:
Álljon a vallás a mérlegen.
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.*

*És, ha felnővén, tapasztalod,
Hogy apáid földje nem honod
S a bölcsőd s koporsód közti ür
Századoknak szolgált mesgyeül:
Lelj vigasztalást a szent ígében:
„Bujdosunk e földi téreken.”
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem.*

*Oh, remélj, remélj egy jobb hazát!
S benne az erény diadalát:
Mert különben sorsod és e föld
Isten ellen zúgolódni költ. –
Járj örömmel álmaid egében,
Útravalód e csókom legyen:
Kis kacsóid összetéve szépen,
Imádkozzál, édes gyermekem!*

(1850)

Az alábbi húsvéti menüt Batu Emmának köszönhetően adjuk közre. Mindenkinek kellemes sütés-főzést, az elfogyasztáshoz pedig jó étvágyat kívánunk!

SONKALÉBŐL BABLEVES

Összetevők:

25 dkg lóbab
2 db sárgarépa
2 db fehérrépa
2 gerezd fokhagyma
fűszerpaprika, bors, babérlevél
só ízlés szerint
másfél liter víz

Rántáshoz:

1 teáskanál liszt
1 teáskanál zsír
2 gerezd fokhagyma
fűszerpaprika

Csipetke:

1 tojás
liszt (amennyit felvesz)
só

Elkészítés:

A sonka főzolevébe az előzőleg beáztatott babot félpuhára főzzük a fűszerekkel, majd a

zöldségekkel és a csipetkével együtt puhára főzzük és berántjuk. Sonkakockákkal, tejjel tálaljuk.

JUHTÚRÓS, MEDVEHAGYMÁS BÁRÁNYTEKERCS

Összetevők:

40 dkg báránycomb/sertéskaraj,
esetleg tarja
15 dkg juhtúró
fél csokor medvehagyma
3 gerezd fokhagyma
1 dl szőlőmag olaj
rozsmaring, só, bors

Köret:

4 szelet bacon szalonna
10 dkg ceruza zöldbab
(fagyasztott)
10 dkg kukoricadara
5 dl tej
3 dkg vaj
só, fehérbors

Elkészítés:

Előző nap a húst leharthyázzuk, nagyobb, nyitott szeletekre vágjuk, kiklopfoljuk. Szőlőmag olajba reszeljük a fokhagymát, a rozsmaringot beleaprítjuk, borsozzuk, majd bedörzsöljük a húst vele, és egy éjszakára a hűtőbe tesszük.

Másnap a juhtúrót összekeverjük a felaprított medvehagymával és a borssal. A hússzeleteket kivesszük a pácból, letöröljük, kiterítjük, mindkét oldalát besózzuk és elosztjuk rajtuk a medvehagymás juhtúrót, majd feltekerjük, és hústüvel jól összetűzzük úgy, hogy ne tudjon kifolyni belőle a töltelék. Serpenyőben kevés forró olajon mindkét oldalát megpirítjuk. Az előzőleg beáz-

tatott Pataki tálba tesszük, meglocsoljuk olvasztott vajjal, és kb. 60 perc alatt közepes hőfokon puhára sütjük.

Amíg sül a hús, elkészítjük a köretet. A kukoricadarát sűrűre főzzük a tejben a vajjal, tegyük hozzá a sót, fehér borsot, majd formába öntve, lefedve pihenni hagyjuk. A ceruzababot forró vízben 1-2 percig főzzük, majd hideg vízzel leöblítjük, csokorba fogjuk, a bacon szalonnával körbe tekerjük, serpenyőben pedig forró vajon átforgatjuk, átsütjük.

A megsült húst felszeleteljük, a puliszkát kiforgatjuk a tányérra, mellé tesszük a baconos ceruzababot, és szépen tányérra rendezzük.

MARCIPÁNOS HÚSVÉTI KALÁCS

Kelt tészta:

25 dkg liszt
2 dkg élesztő
5 dkg cukor
másfél dl langyos tej
1 tojássárgája
5 dkg vaj

Marcipán töltelék:

10 dkg darált mandula
5 dkg kristálycukor
5 dkg porcukor
1 tojásfehérje keményre felverve
3 csepp mandulaaroma

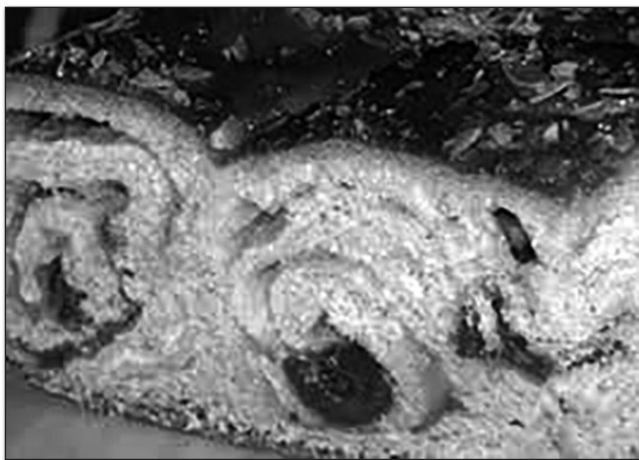
További összetevők:

3 dkg darabolt dió
1 db citrom reszelt héja
5 dkg mazsola
5 dkg aranymazsola
3 dkg kandírozott gyümölcshéj
1 kiskanál mézeskalács fűszerkeverék

Elkészítés:

A kelt tésztát a szokásos módon összeállítjuk és beledolgozzuk a diót, citromhéjat, mazsolát és a fűszereket. Kelni hagyjuk, és ha megkelt, átgyúrjuk (min. fél óra), majd kinyújtjuk 2,5 cm vastag téglalappá. A marcipános töltelékkel annyi fehér-

jével, hogy még ne legyen ragadós, összedolgozzuk, ezt is kinyújtjuk (valamivel kisebbre, mint a tésztát), majd terítsük rá és göngyöljük fel, mint a bejglit. Tegyük megolajozott sütőformába, 30 perc pihentetés után pedig süssük 35-40 percig, vigyázva, hogy ne égjen meg a teteje.

A TORONY

*„Nincs nevetségesebb az embernél,
Oly kevélységben, olyan gőgben él!
A világot fitymálják ajkai,
S minth' az eget akarná szántani
Orrával, oly magasra tartja fel.
Kevély ember, miben kevélykedel?”
(Petőfi Sándor: Az ember)*

A „fapados” járatok Budapest-ről is hetente több száz turistát röpítenek az Egyesült Arab Emirátusok fővárosába, Dubajba. De erről a városról azoknak is van valamilyen elképzelése, véleménye, akik sosem jártak ott. Dubajról mindenkinek a mérhetetlen luxus és pazarlás jut eszébe. Mindenki hallott róla, hogy a helyi gazdagok már-már szürreális dolgokra is képesek pénzt költeni. A sivatagi sípálya, a pálmafát formáló mesterséges sziget, a világ első

hétcsillagos szállodája és egyéb legek mellett itt épült meg a Burdzs Kalifa, ami egy 828 (!) méter magas felhőkarcoló, a világ legmagasabb épülete.

A legek körül mindig van egy kis gyanakvás, okoskodás, és nem kivétel ez alól a Burdzs Kalifa sem. A közel kilométernyi magasságú épület (és persze annak környezete) megosztja a látogatókat. A vélemények egyik véglete szerint a torony az emberiség egyik legnagyobb teljesítménye, a másik véglet szerint pedig az esztelen pénzköltés emlékműve, az ember hi Valkodó, határokat nem ismerő mértéktelenségének a jelképe.

Az égbe törő „high tech” építményről sokaknak Babel tornya jut eszébe: Az Ószövetség szerint Noé utódai, akik még mind

egy nyelvet beszéltek, Sineár földjére mentek és ott egy várost meg egy tornyot akartak építeni, amelynek csúcsa az égig ér. Az Isten azonban megghiúsította törekvésüket és megbüntette elbizakodottságukat azáltal, hogy összezavarta nyelvüket úgy, hogy nem értették meg egymást. Noé utódai az Úr parancsával ellentétben nem széledtek szét a földön, hogy betöltsék, megműveljék azt, hanem összetömörültek egy helyre. Isten ígétét sem hitték el, hogy nem bocsát többé özönvizet a földre. Égig érő toronyban véltek menedéket találni. „Nevet” akartak szerezni maguknak. Babel tornya azóta is az ember öndicsőítésének, önfelmagasztolásának, gőgjének a jelképe.

Ezek után felmerül a kérdés, hogy a Burdzs Kalifa vajon a 21. század Bábel tornya, és azt az emberi önhittség és mértéktelenség szülte, vagy éppen ellenkezőleg, Istennek tetsző alkotás. Azt gondolom, hogy Isten dicsőségére és az ember javára ugyanúgy lehet csillogó tornyot építeni a terméketlen sivatagban, mint szerény menedékházat egy erdőben. Az ember Istentől tehetséget és képességet kapott, lehetőséget, hogy alkotson. A torony tervezői, építői Istentől kapták a talentumot, és ha az alázat és Isten iránti engedelmesség vezérelte őket, akkor munkájukat és annak eredményét áldás kíséri. A nagyszabású építészeti és egyéb beruházások, a megnövekedett érdeklődés, Dubaj nemzetközi üzleti központtá válása, a turizmus fellendülése – az olajvagyon kiapadása után is – megélhetést és fennmaradást adhat az ország népének, s ez bizonyára Istennek tetsző szándék.

Azonban ha a torony csak az értelmetlen és céltalan, egymást túllicitáló versengés és a dűsgazdag sejkek mérték nélküli dőzsölésének a megnyilvánulása, akkor a torony építése sem törtenhetett isteni akarattól.

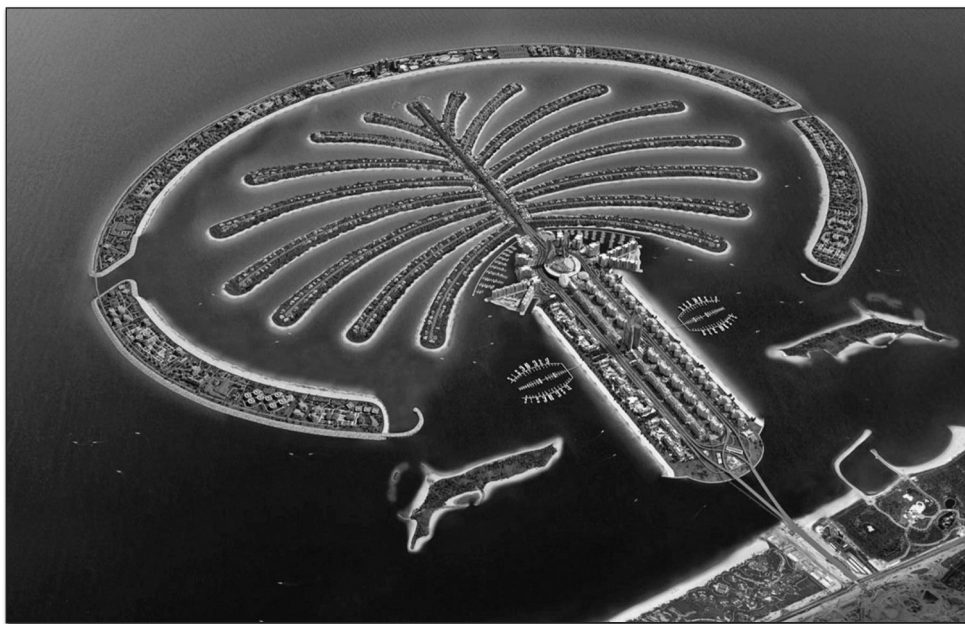
Mondhatnánk, hogy messze van tőlünk a torony és ez nem a mi ügyünk. Ez azonban tévedés, mert mindannyiunknak megvan a maga tornya. Gondoljunk csak arra, hogy a magukra valamit is adó „szocialista nagyvárosok” mindegyike megépítette a maga

toronyházát (persze itthon a 10-15 emeletes házak versengtek egymással), s mára ezek a büszke házak elszlömösödtek, pusztulnak, vagy éppen üresen állva bontásra várnak. Ugye ismerjük mindannyian azt a szomszédot, aki legalább pár centivel magasabb házat akar építeni a mellette állónál?

Az igazi tornyok azonban kívülről nem láthatóak, nem épületként jelennek meg, hanem lelkünkben állnak. A cím utáni Petőfi idézet jól példázza, hogy

nem kell Dubajig mennünk, hogy megtaláljuk a magunk belső tornyait. A hivalkodó, önhittséget és önteltséget hirdető, nagyzó és bennünk meglévő tornyaink lebontásával juthatunk el az Isten dicsőségét hirdető és testvéreink javát szolgáló élethez.

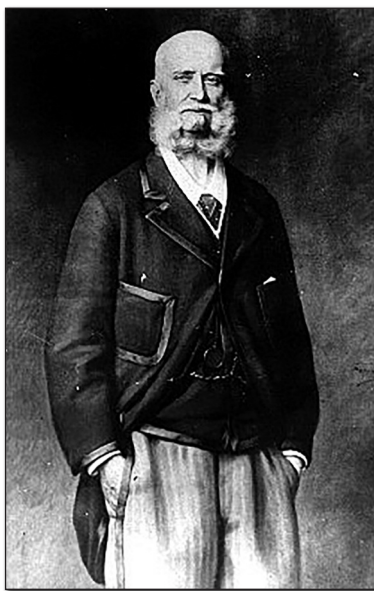
Dr. Csizmadia Zoltán

PODMANICZKY FRIGYES

BUDAPEST KONOK VÖLEGÉNYE

Leszerelése után báró Podmaniczky Frigyes visszavonult aszói birtokára, regényeket írt és külföldi utazásokat tett. Egy útról Pesten át kellett hazamennie. Szétnézett a régóta nem látott, egykor gyorsan fejlődő városban: „Alig találok szavakat azon lehangoló érzés ecsetelésére, amely (...) a Városliget láttára erőt vett. Elhagyatottságot s pusztulást észleltem, bárhová tekinték. A Ligetben vasárnap ellenére alig egynehány ember lézengett. A tó mocsárhoz hasonló külsőt mutatott (...) Feleszmélve elalétságból megfogadám, hogy az elhagyott, s általam annyira kedvelt fővárosunk emelését tüzendem ki életem egyik vezéreszméjéül.” Következő útja Széchenyi Istvánhoz vezetett Döblingbe. A gróf a párizsi és londoni építkezésről mesélt neki. „Nem volna-e lehetséges Pesten egy gazdag úriemberekből álló társulatot létesíteni, amely a városliget fasorban venne meg az ott létező kertekből annyi területet, amennyi ily építkezés végrehajtásához szükséges volna?” – kérdezte vendégétől. Podmaniczky hazatérve úgy érezte, Széchenyi rábízta szeretett városát. Még sok évnek kellett eltelnie, amire beteljesíthette küldetését. A Fővárosi Közmunkák Tanácsa vezetőjeként a Belvárost és a Városligetet széles, fasorokkal szegélyezett sugárúttal kötötte össze, majd három évtized alatt

– történelmi léptekkel mérve elképesztő gyorsasággal – megépítette Európa egyik legszebb fővárosát. Nevéhez fűződik az Andrássy út a földalattival, a két körút az alattuk húzódó csatornarendszerrel, a Népszínház, az Operaház és a Vígszínház, a katonai jellegétől megszabadított Budai Vár a Halászbástyával és a Mátyás-templommal, a Margit, a Szabadság és az Erzsébet híd az őket összekötő rakpartokkal, valamint a közraktárak és a vásárcsarnokok. Egy kortársa szerint szinte tíz ember életét élte egymaga.

Visszaemlékezése szerint „nemcsak az egyes úri családok tagjai társalogtak egymás között német nyelven, de az összes cseleltség, egészen le a mindenesig, mosó- és konyhaleányokig, igazkocsisig, mind németek valá-

nak.” Nevelőjének, a Paul Hunsdorferből Hunfalvy Pállá magyarosodott nyelvésznek köszönhetette, hogy megtanult magyarul. Amikor a családfő 1833-ban meghalt, a német édesanya beleegyezett, hogy két fiát, Frigyeset és Ármint tanítójuk magával vigye Miskolcra, ahol állást kapott az evangélikus gimnáziumban. Öt év múlva már magyar identitással, a nemzeti nyelv birtokában tértek vissza Pestre. A nagyobbik fiú innen Késmárkra ment jogot tanulni, s szakvizsgája után visszatért a szülői házba.

Podmaniczky belevetette magát a politika sűrűjébe, s 1847-ben ő lett Kossuth Lajos kortese, azaz kampányfőnöke. Bár a politikában a nemzeti szabadelvű irányt követte, külsőségekben nem csatlakozott magyaros ruhát viselő elvbaráitaihoz. Amikor egy inasa ellopta minden ruháját, úgy döntött, hogy ezentúl olyan egyéni ruházatban fog járni, amelyet nem érdemes tőle ellopni, mert rögtön felismernék, kié. Ekkor kreált angol szabású, kockás kabátokból és nadrágokból álló ruhát, amelyet haláláig előszeretettel viselt.

A forradalom kirobbanásakor olyan gyenge volt, hogy már a külföldi gyógykezelést fontolgatta, ám amikor Széchenyi István Kossuthra célozva azt mondta neki: „ha megfőzte a feketelevest,

egye is meg.” Az önérzetes fiatal-ember azonnal jelentkezett nemzetőrnek. Hamar lépdelt előre a ranglétrán, tizedesként kezdete, Schwechatnál már hadnagyként, Komáromnál pedig huszárkapitányként küzdött a magyar szabadságért. A világosi fegyverletétel után pénzét szétosztotta katonái között, mert úgy gondolta, rájuk nehezebb idők jönnek. Sorsukban később is osztozott: osztrák közkatonaként töltötte le

végén látogatott el ismét Pestre, ahol megfogadta, hogy szülővárosa felemelkedésének szenteli életét. Erre még várnia kellett. A politikai enyhülés idején, 1861-ben elindult a képviselőválasztáson, és innentől kezdve 1906-ig az Országgyűlés tagja maradt. Beszédeiben a nemzetiségek jogainak teljes megadása mellett emelt szót, szerb-magyar kiegyezésre és a zsidók emancipációjára is javaslatot tett. Fontos

kilépő Dunán. Ezért amikor 1871-ben a parlament úgy határozott, hogy egy sorsjátékból 24 millió forintot biztosít a város megújítására, a pénz elköltését koordináló szervezet, a Fővárosi Közmunkák Tanácsa tagjai közé Podmaniczkyt is beválasztották. Az ifjúkori barátja, Andrássy Gyula miniszterelnök által elnökölt új szervezet azt az ambíciós célt tűzte ki maga elé, hogy Budapest „a 15 millió lakossal bíró magyar állam tekintélyéhez és befolyásához méltó helyet foglaljon el a művelt nyugati fővárosaink sorában.”

Hamarosan őt választották a közmunkatanács al-elnökévé, azaz tényleges vezetőjévé. A legjobb mérnökökkel és építészekkel vette körül magát, de a városfejlesztési elképzeléseiből nem engedett. Párizsi mintára körutakkal és azokat keresztező sugárutak hálózatával képzelte el a jövő fővárost, benne fő helyen a Belvárost a Városligettel összekötő új promenádot. Tervét két irány-

Andrássy út, a Magyar Állami Operaház épülete a Hajós utca felől, előtérben a Drechsler Kávéház terasza

büntetését. Német édesanyja hiába próbálta meg elérni Haynaunál, hogy fiát leszereljék. Podmaniczky végül egy titokzatos hölgy közbejárására kapott engedélyt arra, hogy pénzért megváltassa magát.

Amikor tehetett, újabb külföldi utazásokra indult, s közben felkereste az emigrációban élő magyar politikusokat, és tájékozatta őket a hazai helyzetről. Kapcsolatot tartott Kossuthal és Andrássy Gyulával is. Egy utazása

témája volt a kisdedovók létrehozása, a nők iskoláztatása és választójoga is.

Mivel a képviselőséggel jövedelem nem járt, munkát kellett keresnie. Tisza Kálmán miniszterelnök szerzett neki állást. Egy vasúttársaság személyzeti elnöke lett. Már akkor gyakran boszszankodott cikkeiben a főváros siralmas állapotán, a szűk és sáros utcákon, a csatornák és közvilágítás hiányán, a rakpartok nélküli, medréből rendszeresen

ból is támadták. A tehetős polgárság a kereskedelmet fejlesztette volna, raktárakat és a hajózást lehetővé tevő rakpartokra költötte volna a pénzt. A konzervatív dzsentrik nem nyúltak volna a régi városszerkezet-hez, felesleges pénzkidobásnak tartottak mindent. Podmaniczky a nagypolgársággal kötött egyezséget: építési koncessziók fejében támogatták a terveit, s ráadás-ként megkapták a kereskedelmi fejlesztéseket is. Az egykori léha

bárárból minden percét a városra fordító, sokszor napi 16 órát dolgozó hivatalnok vált – Krúdy szavaival élve ő lett Budapest vőlegénye.

Három évtizedig állt a közmunkatanács élén. Az a városkép, amiért a turisták ma Budapestre látogatnak, szinte teljes egészében az ő munkájának eredménye. Nem városvezető építész volt, de ő találta meg számos középület vagy híd ideális helyét. Nem volt építési vállalkozó sem, de nemegyszer maga is beállt talicskázni a kőművesek közé. Ingatlan befektető sem volt, de ő működtette azt a pénzügyi modellt, amelyben a külföldi bankkölcsönöket az ingatlanok értéknövekedéséből lehetett fedezni. Kockás kabátjában, keménykalapban, kabátja gomblyukában mindig friss szegfűvel járt bizottsági ülésekre, építkezések és bankházak között, szelíd modorral simította el a késhegyig menő vitákat, miközben semmit nem engedett Széchenyitől kapott víziójából. Magyarország legnagyobb ingatlanberuházásairól döntött, s eközben végig szegény ember maradt. Tudták ezt róla a budapesti polgárok is, akik megsüvegezték, amikor mindennap ugyanabban az órában kedvenc étterme felé gyalogolt. S mivel fényes nyaralóra és távoli utazásokra többé nem tellett neki, soha nem utazott el a fővárosból, s azt hangoztatta: sehol se lehet oly jól eltölteni a nyarat, mint Budapesten.

Az akkori Európa egyik legkorszerűbbnek számító dalszínházának épületét 1884-ben Fe-

renc József avatta fel. Az intendáns erre az alkalomra levette magáról a pepita kabátot, és honvédtiszti uniformis öltött: ennyi elszámolnivalója még volt a forradalom idejéből az uralkodóval. Ferenc József nem sérődött meg, „császári és királyi valóságos belső titkos tanácsosi” méltósággal tüntette ki az egykori glaszékesztyűs közlegényt. Podmaniczky tízéves intendánsi működése alatt a Nemzeti Színház és a belőle kiváló Opera egyik fénykorát élte.

A színház után új feladatot talált magának: a Hajléktalanok Menhelye Egylet elnöke lett, nevéhez fűződik az első állandó „éjjeli menedékhely” megépíttetése. Az 1896-os millenniumi ünnepségekre már teljes pompában állt az általa megálmodott város. Nyugodtan hátradőlhetett volna és ünnepelethette volna magát, ám észrevette, hogy az új városnegyedek gyors fejlődésének óhatatlan áldozata is van: a régi Belváros kiment a divatból, s elkezdett csendben lepusztulni. Felhívást adott ki a „Belváros Barátaihoz”, hogy ha lehetséges, bevásárlásaikat a városközpontban intézzék, és szórakozni is ide járjanak. „A millenáris kiállítás után nem ment többé az Andrássy útra, (...) többnyire egymagában, a legnagyobb visszavonultságban éldegélt a Belvárosban, ahonnan se télen, se nyáron nem tette ki a lábát” – emlékezett rá egy fiatal hírlapíró, Krúdy Gyula.

Élete legvégén lepecsételte évtizedek óta vezetett naplóit és átadta a Nemzeti Múzeum

könyvtárának. Azt kérte, csak születésének századik évfordulóján nyissák ki őket, nem akart kellemetlenséget okozni senkinek, akiről írt. 81 éves volt, amikor a főváros kormánya egyik vitája kapcsán lényegében menesztették a közmunkatanács éléről, persze udvariasan, megrendült egészségére hivatkozva. Pedig talán éppen ez okozta egészsége végső romlását. Továbbra is járta megszokott napi útvonalát, immár cél nélkül. Egy napon megjelent a Fővárosi Közgyűlés ülésén, elfeledve, hogy nincs ott semmi dolga. Minden napirendnél szavazott. Az elnök összeszorult torokkal hirdette ki az eredményt: „Egy szavazat leszámítattván, maradt ennyi...” Amikor végleg ágynak esett, lakása előtt szalmával terítették le az utcát, hogy a lovas kocsik ne zavarják utolsó óráiban. 83 évesen halt meg, végrendeletében egyszerű temetést kért, mégis ezrek kísérték utolsó útjára Budapest vőlegényét. Pár év múlva azonban már nem sokan emlékeztek a nevére, a Podmaniczky utcát sem róla, hanem egyik nagybátyjáról nevezték el. Századik születésnapján csak rajongó híve, Krúdy Gyula emlékezett a végrendeletére. Elolvasta a naplót, amelyekben az egykor volt szépaszszonyok nevei szemérmesen, kezdőbetűkkel voltak jelölve, csak a pepita báró város iránt érzett szerelme volt világos és egyértelmű.

*Nyáry Krisztián:
Merész magyarok
című művéből szerkesztve
(B.Z.)*

A GYÓGYULÁS CSODÁJA

Az emberi élet sorsfordító pillanatait megannyi titok övezi. A titok mellett a születést boldogság és öröm, a betegséget aggodás és félelem, a halált fájdalom, a halál utáni életet pedig reményteljes titok övezi.

A nem hívő ember hamar elfelejti az Úr kezének formáló érintését, és nem is akarja ezt a tudatot visszakapni. A hívő embernek viszont örök törekvése, hogy újra és újra átélje az Úr közelségét, keze érintését. Életünk során szinte minden ember találkozik a betegség valamilyen formájával és a gyógyulás örömteli csodájával.

A két embercsoport gyógyulási hite az alaptól szinte teljesen eltérő. A világi ember a hagyományos orvoslástól a különböző alternatív gyógymódokig bezárólag az emberben bíz. A hívő ember – bár igénybe veszi a hagyományos orvoslást – az Úrban bíz. Amíg világi ember az alapot sorsnak, szerencsének, ismeretlen véletlennek nevezi, addig a hívő ember teljes hittel vallja, hogy a gyógyulás csak Jézus Krisztustól jöhet.

Bár tudjuk, hogy Jézus elvitte bűneinket, betegségeinket (1Pét 2,24), mégis – mivel hitben meggyengülünk, elhajlunk a kegyelemtől – meggyengül a testünk, a lelünk, és így betegek leszünk.

Az Úr földi szolgálata során a legtöbb csodát a gyógyításban mutatta meg. Közben megmutatta nekünk, hogy csak Tőle, csak Általa van gyógyulás. Ezáltal igazzá válik az az állítás is, hogy ahol gyógyulás van, ott jelen van Jézus Krisztus is.

A korunk alternatív gyógymódjai során bekövetkezett javulások és gyógyulások is az Úrtól vannak. Sok ellentmondás ellenére biztosak lehetünk abban, hogy a fekete mágia nem hoz gyógyulást. A rossz

nem képes és nem tud gyógyítani, nem hasonul meg önmagával.

A hagyományos orvoslás általi gyógyulás összes feltételét is az Úr teremti meg. Úgy az anyagi javakat, mint az értelmi hozzáértést, az orvosok bölcsességét. Az Úr ismerete a bölcsesség kezdete. Az általa teremtetett dolgok ismerete, a tudás is, szintén az Úrtól kapott bölcsesség.

Az ige elítéli az asztrológiát, a varázslást, a kuruzslást. Itt is tapasztalhatunk az előbb mondottak ellenére is gyógyulást. Ezt a területet övezi a legnagyobb titok. Talán azért van gyógyulás, mert minden ember hordozza a kegyelem csiráját, lenyomatát, másrésztől a közbenjáró/gyógyító bűnét az Úr nem kívánja a gyógyulni vágyóra helyezni.

Az Úr a földi szolgálata során mindig a tanítványok kíséretében gyógyított. A tanítványoknak pedig meghagyta, hogy legalább ketten együtt járjanak (Luk 10,13). Ma is nagyobb eséllyel van csoda, ha többen és másokért imádkozunk. Talán a betegségünk miatti félelem és aggodás az oka, hogy magunkért, egyedül nincs akkora hitünk a gyógyulás kérésének hatékonyságában.

Végleges gyógyulást az ige szerint akkor kapunk, amikor a hit alázattal és megtéréssel párosul. A hit szükségességéről az előbbiekben szoltunk. Az alázatosság módját az Úr a Jak 5,14-15 igében írja a szívünkbe: „Beteg-e valaki köztöttek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte... És a hitből való imádság megszabadítja a szenvedőt.”

A megtérés szükségességét az Úr a gyógyulni vágyóval közli, a gyógyulni vágyónak súgja a fülébe, hogy mit kell tennie, mit kell más-
képpen cselekednie.

Másik, igen fontos feltétele a gyógyulásnak, hogy a gyógyulni vágyók mikor kapják, kapták meg a kegyelmet. Urunk földi szolgálata során láthattuk, hogy pusztán attól, hogy lejött közénk, nem gyógyult meg azonnal mindenki. Akkor gyógyultak az emberek, amikor az Úr arra járt és teljesültek az előbbiekben leírt, gyógyuláshoz szükséges feltételek. Amikor teljesült a hit az Úrban, az alázatos kérés a beteg vagy hozzátartozók részéről, amikor megtörtént a megtérés a beteg részéről.

Ma is fontos az idő, az „amikor”. Az időben felismert érintés megteremti az azonnali gyógyulás feltételét. Ha elmulasztjuk az időt, tovább tarthat a gyógyulás folyamata. Mindennek megvan a rendelt ideje. Földi életünk végének is.

A mennybe tisztán kerülhetünk be. Addigra a Szentlélek megtisztít, felkészít bennünket. Az eltávozás előtt azonban, néhány kivételtől eltekintve – akik telve az élettel távoznak – szinte minden ember elerőtlenedik, betegségben hal meg. Az ellentmondásos helyzet ellenére mi, az Úrtól elhívottak, tudjuk, hogy ekkor hasonlítunk legjobban szeretett Urunkra. Az utolsó pillanatban, betegség formájában, alázattal részt vállalunk az Ő kereszthalálán átéltszenvedéséből. Alázattal, megbékélve viseljük az átmenet előtti gyötrelmeket.

Az igével alátámasztott ismeretek ellenére is sok emberben félelmet vált ki a gyógyulás éppúgy, mint a betegség. „Ne félj, mert én veled vagyok” (Ézs 41,10) – mondja az Úr nekünk. Ő velünk van minden pillanatban. Fogadjuk el a kegyelmében felénk nyújtott áldásokat, a gyógyulás csodáját is.

Balázs Gyula

„CITIUS, ALTIUS, FORTIUS”

azaz a „gyorsabban, magasabban, erősebben” mottó több, mint egy évszázada hivatott az olimpiai játékok egyik meghatározó célkitűzését frappánsan megfogalmazni. Első olvasásra könnyen gondolhatjuk, hogy ez a felkiáltás szinte közhely, hiszen a sportnak egyik legalapvetőbb ismérve, hogy a többi csapat vagy versenytárs teljesítményének túlszárnyalására irányul. Elmondható ugyanakkor, hogy az olimpiai mozgalom és eszme sokkal szélesebb körű célokat tud magáénak, még akkor is, ha hazánkban nem kis sikerrel fáradoztak az ötkarikás játékok demonizálásán.

Ha a fenti idézet szerinti határozófokozást nem csak a csapatok, versenyzők vagy épp nemzetek viszonylatába helyezzük, rájöhetünk, hogy milyen magasztos és nemes szándékról van szó. Hiszen mi is szolgálhatná jobban egyéni, nemzeti vagy globális sorsunkat, minthogy ki-ki a maga helyén arra törekszik, hogy saját teljesítményét időről időre felül tudja múlni. Ha a fenti értékmérőket az általános emberi értékek szemszögéből nézzük, akkor azt mondhatjuk, hogy a cél nem más, mint mindenkor arra törekedni, hogy szorgalmasabbak, emberségesebbek, tisztességesebbek, önzetlenebbek és szeretetteljesebbek legyünk, amelyet a keresztyén tanítások fényében „Istennek tetsző életre való törekvésként” is meghatározhatunk. Az olimpia nemcsak arról szól, hogy az egyik versenyző legyőzi a másikat, hanem arról is, hogy a világ különböző értékekkel és érdekekkel bíró nemzetei néhány hét erejéig közös sportrendezvényeken keresztül gyakorolják az egymás iránti tisztelget, az összetartozást és a sportszerűséget. Leegyszerűsítve tehát az olimpia lényege, hogy az országok félretéve önös érdekeiket és különbözőségeiket igyekezzenek a világot jó

irányba elmozdítani. Ennél pozitívabb globális célt pedig nemigen találhatunk.

Hazánk olimpiai pályázatának nemrégiben lezárt története sajnos aligha illeszkedik a fenti célkitűzések fennköltségébe. Az elmúlt hetekben sajnálatos módon azzal kellett szembesülnünk, hogy „a merjünk kicsik lenni” ideológiának, amely már több világrendezvény meghiúsulását eredményezte, még mindig van létjogosultsága. Köztudott, hogy bizonyos körök igyekeznek minden döntést, eseményt vagy elképzelést politikai dimenzióba terelni, és a kormányzó erők elleni harcban felhasználni. Mégis sokunkban meglepetést váltott ki, hogy ez milyen sikerrel járt az olimpiával kapcsolatban is. Naivitásnak bizonyult azt gondolni, hogy vannak olyan közös ügyek és célok, amelyek gátat szabnak a politikai versengésnek. A realitás az, hogy sem az olimpia eszmeisége, sem Magyarország ismertségére és elismertségére gyakorolt hatásának ígérete, sem pedig a benne rejlő gazdasági és közösségi lehetőségek nem bizonyultak elég erős szempontnak ahhoz, hogy egy jelentős réteget felülemeljenek azokon az indulatokon, amelyeket az elmúlt években már nem a politika társadalomra gyakorolt hatása, hanem egyes közszereplők és gazdasági csoportok iránti irigység határoz meg.

Vitathatatlan tény, hogy egy olimpia komoly erőforrást igényel, és számolni kell azzal a kockázattal is, hogy egy része sosem térül meg. Okkal merül fel azonban a kérdés, hogy milyen lenne a világunk, ha minden döntést ehhez hasonlóan költség-hason szempontról hoztak volna meg elődeink vagy mi magunk? Hány emlékmű, park, kórház, árva-ház, iskola, múzeum, színház, templom épült volna meg, ha az lett volna

a szempont, hogy a létrehozáshoz szükséges befektetés mikor térül meg? Jobb lett volna, ha annak idején sikerrel gyűjtöttek volna aláírásokat azért, hogy Michelangelo a Sixtus-kápolna freskói helyett a köztéri illemhelyeket meszelje ki? Gazdagabb lenne nemzetünk, ha Steindl Imre tervei helyett az Ország Házának költséghatékonyasági szempontból egy méretes kockaházat építettek volna eleink? Szigorúan üzleti szemmel teljes pénzkidobás elmenni megnézni az egyiptomi piramisokat, gondoláznai Velencében, alkalom adtán különleges étellel kedveskedni magunknak és szeretteinknek, vagy valakit egy szép ajándékkal meglepni. Elmondható ugyanakkor, hogy életünk legmeghatározóbb és legcsodálatosabb élményeit éppen ezek a gazdaságilag vitatható lépések adják.

Megoszlanak a vélemények a tekintetben, hogy milyen lett volna az olimpia pénzügyi szaldója. Egyáltalán nem biztos, hogy nem lett volna nyereséges akár direkt, pláne indirekt értelemben. Ezt már sosem fogjuk megtudni. Az se biztos, hogy a „nolimpiával” megspórolt pénz bármi jó szolgálatot tesz a hazának. Sőt nagyon kétes már az is, hogy az ellen-szervezkedők ezen aggródtak volna.

Ahhoz azonban nem férhet kétség, hogy az esetlegesen megspórolt pénz nem fogja pótolni azt, hogy százazrek mesélhették volna el unokáiknak, hogy hazánkban, otthonunktól néhány perces vagy órás útra szurkolhattak sportolóinknak és énekelhették a Himnuszt, és a világ néhány hétig ránk figyelt. Bízunk abban, hogy az olimpia megakadályozása sem fogja kedvét szegni mindazoknak, akik mernek egy olyan országban és nemzetben hinni, amely képes és akar időről időre „gyorsabb, magasabb, erősebb” lenni.

Dr. Bóna Balázs

ÉNEKELJÜK NEMZETI IMÁDSÁGUNKAT, A HIMNUSZT!

Ezt a felhívást az elmúlt 55 esztendőben – rendszeres ünnepséglátogató lévén – sokszor hallottam, és ugyan ennyiszor tettem eleget neki erőm szerint. Ennek körülményeire és a körülmények következményeire emlékszem vissza az alábbiak szerint.

Gyermekként nyilvánosan először a kiskunlacházi iskolai ünnepségeken találkoztam a Himnusz és a Szózat éneklésével. Mindkettő életesen zengett hangszeres kíséret nélkül a kommunista '60-as évek elején. Ennek egyetlen oka az volt, hogy az akkori felnőttek nem a kommunizmusban voltak gyerekek. Felnőtt fejjel csak két „bocsánatos hibára” emlékszem vissza. Az egyik, hogy a Himnusz egyik sorában az akkori és korábbi divatnak megfelelően helytelenül így énekeltek: „...hozz reá...”, a másik pedig, hogy a Szózat befejező sorában ezt énekeltek: „...itt élned és meghalnod kell.” Gimnáziumi énektanárom, az immáron országos híró Debreceni Kántus karnagya, Berkesi Sándor hívta fel a figyelmünket arra, hogy nem helyes így énekelni, mert a költők nem így írták a verseket.

A '70-es években jártam gimnáziumba és teológiára. A hazafias nevelés mindkét helyen prioritás volt és egy kicsit privilégium is, hiszen az ateista és internacionalista ideológia elvárásait sem a Debreceni Református Gimnáziumban, sem pedig a Budapesti Teológiai Akadémián nem kellett (nagyon) követni. Mindkét helyen, de különösen Debrecenben művészi orgonakísérettel zengett a Himnusz és a Szózat a több száz fős diáksereg torkából az ősi Kollégium Oratóriumában és/vagy a Nagytemplomban.

Közben persze gyermekkoromtól észleltem, hogy Szilveszter éjjelén, éjfélkor már csak zenekar szólt,

énekszó nem volt. Sem az Isten áldását nem kérhette a ránk erőltetett ateizmus hivatalos népe, sem pedig a történelmi visszaemlékezésnek nem volt pozitív üzenete abban a világban, amely zászlajára azt tűzte, hogy „holnapra felforgatjuk az egész világot”. Arról nem is beszélve, hogy a tökéletesség gögijében és a mindentudás balga tudatlanságában tetszelgő hatalom nem adhatta népe szájába azt az éneket, amely bűnbocsánatot kér a múlt és a jövőendő gyarlóságaiért.

A '80-as évek politikai enyhülésének egyik indikátora éppen az volt, hogy egyre inkább felhangozhatott „a nemzeti imádság” megrázó erejű szövege/tartalma is. Viszont közben megcsappant annak a két generációnak a létszáma és közéleti aktivitása, amely az anyatejjel szívta magába a hazaszeretetet, és felnőtt majdnem két generáció, amelyiket általában leszoktatták a közösségi éneklésről, az érzések, vágyak és gondolatok dallamos kifejezéséről, nem beszélve a magyarságtudatról. Ennek elismerésként bevezették a rendszerváltás körül azt a „jó szokást”, hogy profi kórus, profi módon szólaltatja meg a Himnusz és a Szózatot művészen, de gyakorlatilag az ünneplőket kizárva. Ez a megoldás először csöndes, aztán később olykor hangos szemléltető degradálta az ünneplőt. Élő emlékezet bennem az az élmény, amikor kisgyermkeink iskolai ünnepségein megjelenve gyermekkori barátommal – úgy, ahogy azt Lacházán gyermekkorunkban megszoktuk – lelkesen énekeltek a Himnusz, az előttünk lévő emberek csodálkozva tekintgettek hátra, hogy kik azok ..., akik a saját hangjukkal zavarják a szép kóruséneket?

A rendszerváltás után, mint helyi képviselő, személyes sikerként

éltem át, hogy száműztük a gépből éneklő kórust, és így bátorítottuk magunkat a személyes hazafiság szívből éneklő hitvallására. Aztán egyszer csak hogy, hogy nem, cirka tíz évvel ezelőtt, visszaálltunk a gombnyomásos zenehallgatásra, hazafias érzések kifejezésének minimalizálására, a „szép zene” alatti csendes szemléltetőre, aminek semmi köze nincs a „nemzeti imádság énekléséhez”. Újra nem tudtam szó nélkül hagyni, aminek immáron szórványosan eredménye is van. Ez az eredmény örvendetesen valósul meg, amikor a helyszínen, például a művelődési házban van olyan személy, aki zongorán kíséri tudja a Himnusz és a Szózatot. Van olyan előjárója a városunknak, aki ezt nagyon szépen meg tudja tenni, de persze nem mindig tud jelen lenni.

Kompromisszumok embereként lemondok a pusztá, szívből jövő éneklésről. Viszont azt kérem, hogy legyen valós kíséret, ami segít az éneklésben, de ne legyen profi kórus, ami egyszerűen paralizálja a jó szándékú átlagember éneklési kedvét. Konkrétan az a javaslatom, hogy városunknak legyen egy orgonával vagy zongorával készített Himnusz és Szózat kísérete, s ha zongorista/orgonista nincs is jelen, a kíséret így legyen biztosítva. Ezt a felvett kíséretet használják a programszervezők, amikor tényleg azt akarják, hogy „...énekeljük el nemzeti imádságunkat, a Himnusz/Szózatot.”

S ha így lesz, akkor nem üresen csengő szó, hanem nemzetet építő hitvallás lesz, hogy „Isten áldd meg a magyart...” és az is, hogy „Hazádnak rendületlenül / Légy hívő, oh magyar.”

Dr. Bóna Zoltán

A REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG ÉS A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉG ESEMÉNY-NAPTÁRA

Április 9.	10.00	Virágvasárnapi zenés istentisztelet	–	Ref. Templom
Április 9.	16.00	Kézműves családi délután	–	SDG Köz. Ház
Április 10.	7.30	Nagyheti bűnbánati áhítat	–	SDG Köz. Ház kápolnája
Április 11.	18.00	Nagyheti bűnbánati áhítat	–	SDG Köz. Ház kápolnája
Április 12.	18.00	Nagyheti bűnbánati áhítat	–	SDG Köz. Ház kápolnája
Április 13.	18.00	Nagycsütörtöki eucharisztias it.	–	Ref. Templom
Április 14.	10.00	Nagypénteki ünnepi istentisztelet	–	Ref. Templom
Április 14.	18.00	Nagypénteki passiók istentisztelet	–	Ref. Templom
Április 15.	18.00	Nagyszombati bűnbánati istentisztelet	–	Ref. Templom
Április 16.	05.30	Hajnali feltámadási istentisztelet		
		irodalommal, ételáldással, szeretetvendégséggel	–	Soli Deo Gloria Köz. Ház
Április 16.	10.00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Április 17.	10.00	Húsvéti úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 25.	18.00	Áldozócsütörtöki istentisztelet	–	Ref. Templom
Május 25.	18.30	Konfirmációi vizsga, szeretetvendégség	–	Ref. Templom
Június 3.	18.00	Pünkösdi bűnbánati istentisztelet	–	Ref. Templom
Június 4.	10.00	Pünkösdi úrvacsorás istentisztelet	–	Ref. Templom
Június 5.	10.00	Pünkösdi úrvacsorás istentisztelet		
		konfirmációi fogadalomtétel	–	Ref. Templom
Június 5.	18.00	Városnap orgonakoncert	–	SDG Köz. Ház
Június 19 – június 23.		Napközis építőtábor	–	SDG Köz. Ház
Augusztus 12. 09.00		Erdélyi Sportnap	–	SDG Köz. Ház
Augusztus 19. 18.00		Bűnbánati istentisztelet	–	Ref. Templom
Augusztus 20. 10.00		Újkenyéri hálaadó istentisztelet	–	Ref. Templom

A Református Templomban minden vasárnap 10 órakor istentiszteletet tartunk,
s azzal egy időben gyermek-istentiszteletet is.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden hétfőn 7:30-kor
15 perces hétkezdő áhítatot tartunk.

A Soli Deo Gloria Közösségi Házban minden kedden 17.30-kor bibliaórát tartunk.

*A fenti istentiszteletekre, rendezvényekre, programokra minden érdeklődőt nagy szeretettel várunk!
További információ a 20/914-3893-as telefonszámon, a dunavarsany.ref@gmail.com e-mail címen
vagy a www.dunavarsanyireformatusok.hu oldalon kapható.*

A SOLI DEO GLORIA KÖZÖSSÉGI HÁZ KOLUMBÁRIUMA IRÁNT ÉRDEKLŐDNI
a 06/20 914-3893-as valamint a 06/30 637-8170-es telefonszámon lehet.

IMPRESSZUM

SOLI DEO GLORIA – evangéliumi, közéleti folyóirat. Ingyenes, időszaki kiadvány

Kiadó: SDG Közösség • Főszerkesztő: dr. Szilvay Balázs

Szerkesztőbizottság: Csobolyó Katalin, dr. Bóna Balázs, Kun László, Veres Enikő

Készült: az Ex-Kop Nyomdaipari Bt. gondozásában • Példányszám: 800

Cikkek leadása: folyamatosan, a szilvay.balazs@freemail.hu e-mail címen

Honlap: www.dunavarsanyireformatusok.hu